

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIAŁYSTOK**

z dnia 2018 r.

w sprawie nadania nazwy rondu, położonemu w Białymstoku na osiedlu nr 1 – Centrum.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 ze zm.¹⁾) uchwala się, co następuje:

§ 1. Rondu położonemu w Białymstoku na osiedlu nr 1 – Centrum, w obrębie nr 11 – Śródmieście, obejmującemu części działki o numerze geodezyjnym 1735/1, oznaczonemu kolorem żółtym na mapie stanowiącej załącznik do niniejszej uchwały, nadaje się nazwę – **Rondo 100-lecia Odzyskania Niepodległości.**

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Białegostoku.

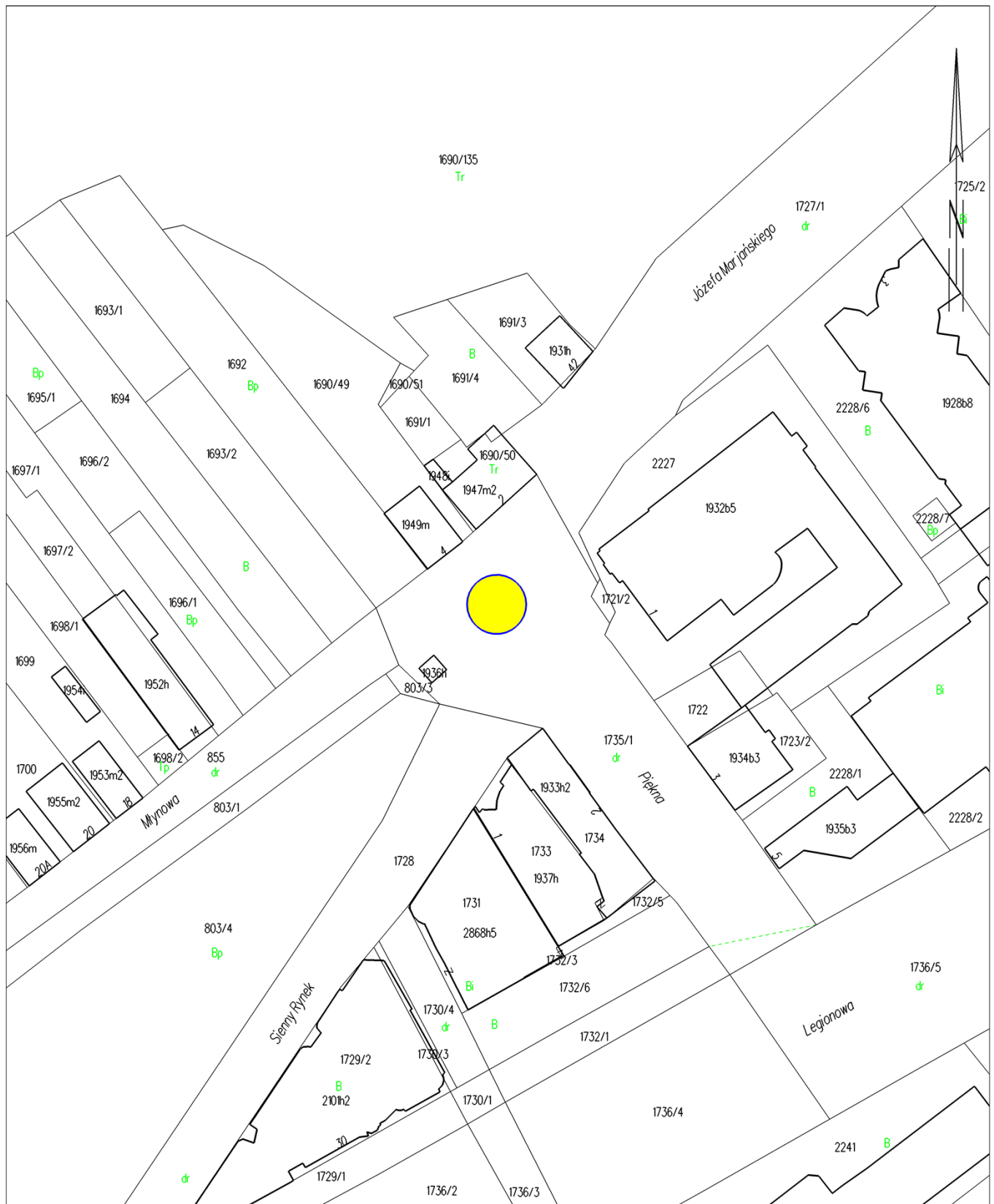
§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Mariusz Krzysztof Gromko

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2232 oraz z 2018 r. poz. 130.

Załącznik do Uchwały Nr
Rady Miasta Białystok
z dnia.....2018 r.



UZASADNIENIE

Proponowane do nazwania rondo położone jest w obrębie nr 11 – Śródmieście na części działki o numerze geodezyjnym 1735/1 stanowiącej własność Gminy Białystok.

Nadanie nazwy *Rondo 100-lecia Odzyskania Niepodległości* w tym miejscu, nie jest przypadkowe. Podyktowane jest chęcią upamiętnienia w centrum naszego miasta, tak ważnego wydarzenia.

W 1795 r. państwo polskie wymazane zostało z mapy Europy w wyniku trzeciego rozbioru którego dokonali Rosja, Prusy i Austria. Mimo licznych powstań nie udało się doprowadzić do odzyskania niepodległości. Dopiero światowy konflikt, jakim była I wojna światowa, w którym wzięły udział wszystkie mocarstwa zaborcze, stał się szansą na niepodległość. Polacy nie zmarnowali jej i aktywnie przystąpili do przejmowania władzy na ziemiach polskich okupowanych przez państwa centralne. W Cieszynie już od 19 października 1918 r. działała i sprawowała funkcje rządowe Rada Narodowa Księstwa Cieszyńskiego pod przewodnictwem księdza Józefa Londzina. 28 października 1918 r. w Krakowie posłowie polscy do parlamentu austriackiego powołali Polską Komisję Likwidacyjną, która dwa dni później przejęła władzę w Galicji. Na jej czele stanął Wincenty Witos. 31 października rozpoczęto przejmowanie władzy w okupowanej przez Austro-Węgry części Królestwa. W nocy z 6 na 7 listopada w zajętych kilka dni wcześniej Lublinie powołano Tymczasowy Rząd Ludowy Republiki Polskiej, którego premierem został Ignacy Daszyński. W Warszawie od września 1917 r. działała powołana przez Niemcy i Austro-Węgry Rada Regencyjna. Jej członkami byli książę Zdzisław Lubomirski, arcybiskup Aleksander Kakowski i hrabia Józef Ostrowski. W grudniu 1917 r. Rada Regencyjna utworzyła gabinet ministrów, na czele którego stanął Jan Kucharzewski. Sytuację polityczną w Warszawie zmieniło w sposób zasadniczy przybycie 10 listopada 1918 r. Józefa Piłsudskiego. Na Dworcu Głównym powitał go m.in. reprezentujący Radę Regencyjną książę Zdzisław Lubomirski. Przyjazd Piłsudskiego do Warszawy wywołał powszechny entuzjazm jej mieszkańców i tylko o jeden dzień wyprzedził wiadomość o tym, że w okolicach Compiègne delegacja rządu niemieckiego podpisała zawieszenie broni, które kończyło działania bojowe I wojny światowej. W tych dniach Polacy uświadomili sobie, że po latach niewoli odzyskali niepodległość. 11 listopada 1918 r. Rada Regencyjna dla ujednolicenia wszelkich zarządzeń wojskowych i utrzymania porządku w kraju przekazała władzę wojskową i naczelne dowództwo wojsk polskich, jej podległych Józefowi Piłsudskiemu.

Odzyskanie przez Polskę niepodległości było procesem stopniowym. Budowa II Rzeczypospolitej dopiero się zaczynała, a proces scalania ziem mających ją tworzyć był długotrwały. Nasza Ojczyzna po 123 latach niewoli znów pojawiła się na mapach Europy.

Wobec powyższego, podjęcie stosownej uchwały jest zasadne.